

[Poul Møller.]

bliver overflødig, og det høje ting ved bedre end andre, hvilke vanskeligheder selv beskedne opretninger eller ajourføringer kan forvolde.

Toldkommissionens sekretariat har udarbejdet en sammenligning mellem toldsatserne før valutacentralens indførelse og de nu foreslåede satser. Heraf fremgår det, at tolden på kunstsilkegarner i 1931 udgjorde 24 pct., i 1933 75—85 pct., medens forslaget sats er 3 pct. På kunstsilkemetervarer udgjorde tolden i 1931 gennemsnitlig 38,5 pct. mod forslaget 20 pct. For ufarvede uldgarner udgjorde tolden i 1931 gennemsnitlig 3,3 pct. og for farvede garner af uld 4,7 pct. mod forslaget 3 pct. For uldne metervarer udgjorde tolden gennemsnitlig 10,5 pct. mod forslaget 12,5 pct.; men her må erindres, at Danmark siden 1931 har forhøjet toldsatsen, således at den i 1940 udgjorde 15 pct. mod forslaget 12,5 pct. Tolden på bomuldsgarner lå i 1931 gennemsnitlig på 4,3 pct. mod forslaget 3 pct., mønstrede bomuldsmetervarer på 15,9 pct. og ensfarvede på 12,8 pct. mod forslaget 12,5 pct. For trikotage og strømper og færdigbeklædning har opretning langtfra fundet sted.

Altså på alle væsentlige områder ligger de foreslåede toldsatser under det niveau, som folketinget i sin tid har fastsat, og betydeligt under det toldniveau, som blev gennemført af rigsdagen i 1940. Jeg har gerne villet fremhæve dette, fordi der altså ikke her er tale om at gå så langt, som tinget tidligere er gået. Det synes jeg dog burde dæmpe agitationen mod forslaget, som altså ikke foretager fuld opretning til det niveau, folketinget, rigsdagen, en gang har gennemført. Ser vi iøvrigt på forslaget, vil jeg fremhæve, at mit parti har forskellige ønsker og under udvalgsbehandlingen vil arbejde henimod forskellige ændringer af enkeltheder i forslaget.

Der er imidlertid i pressen og andetsteds fremsat en række betragtninger over forslaget prismæssige virkninger. Herom vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger.

Den kraftigste indvending er fremført af dagbladet „Politiken“, som uden betænkeligheder har fastslået, at en toldforhøjelse på 30 mill. kr. vil medføre en tøjfordyrelse på 90 mill. kr. Det er vanskeligt at forstå

dette regnestykke; i hvert fald ser man ganske bort fra deponeringsordningernes bortfald, og selv hvis dette forhold er taget i betragtning og beløbet dermed er blevet stærkt formindsket, så forudsætter dette regnestykke yderligere, at enhver dansk producent omgående forhøjer sine priser, og at ingen udenlandsk eksportør vil bære nogen del af toldforhøjelsen.

Er disse forudsætninger nu rigtige? Når vor egen eksport er blevet ramt af udenlandske toldforhøjelser, hvilket jo hyppigt er sket, har vi da aldrig været i tvivl om, at det var os, der måtte undgælde og nedsætte vore eksportpriser, hvis vi ville bevare det udenlandske marked. Mon dog ikke man kan tænke sig noget lignende, når det er os, der forhøjer satserne på varer, der er overskudsproduktion af? Vi befinder os jo her på et typisk købermarked, udbudet er større end efterspørgslen, konkurrencen er knivskarp, hvilket alle erkender. Det er derfor fuldstændig urigtigt at forvente, at den danske industri vil kunne udnytte toldforhøjelsen til at forhøje de hjemlige priser. Under den hårde konkurrence, som har tvunget den ene virksomhed efter den anden i knæ, vil det være utænkeligt, om nogen i ly af toldbeskyttelsen forhøjede priserne, for det ville samtidig betyde, at toldforhøjelsernes fordele ganske ville blive elimineret. Thi formålet med forslaget er jo at gøre det muligt for dansk industri at overtage en større del af det danske marked på de områder, hvor den er konkurrencedygtig, fordi den udenlandske eksportør netop ikke i fremtiden vil have den fordel af at eksportere til Danmark, som han i dag har. Lykkes dette, vil den større udnyttelse af industriens kostbare kapacitet kunne bewirke, at omkostningerne pr. produceret vareenhed kan nedsættes og varerne dermed endda kan billigøres. Enhver, der forstår sig på industriel produktion, ved, at kapacitetsudnyttelsen er aldeles afgørende for prisdannelsen.

Vi må derfor tilbagevise den priskampagne, der er sat i gang; den bygger efter vor opfattelse på urigtige forudsætninger, og dens afskrækkende eksempler har ingen hold i virkelighedens verden.

Under vort arbejde med lovforslaget i det høje ting vil det konservative folkeparti af al evne arbejde for, at toldforhøjelsen